

Nincs rá OK

Képtelen vagyok megemésztetni az utolsó kórházi látogatásod, újra és újra visszajátsszom, visszaidézem, visszamondom mindazt, ami történt. Nem tudom kitörölni a képeket a fejből.

Akármit csinálok, semmi sem elég jó neked. Hiába stószolom a hátad mögé a párnád, elgyötört arccal, kényelmetlenül ülsz. Mind a ketten verítékben úszunk, a frankfurti leveseddel küzdünk. Nem tudom, miért olyan fontos, hogy nyáron is meleget egyél. Hogy forró étel kerüljön a gyomrodba, ahogy monddod.

Szétrázom és a lábadra terítem a konyharuhát, úgy igazítom, hogy a legnagyobb részt takarja le a combodból. Hiába kérlek, nem akarod betenni a műfogsorod, anélkül csámcsogsz, szürcsölsz. Köhögsz, ha kényelmetlenül nagyot nyelsz. Azt monddod, nem jó protézissel enni, megváltozik tőle az étel íze.

Nem tudom olyan óvatosan a szádhoz emelni a kanalat, hogy ne csorogjon le valamennyi paprikás lé róla. Megpróbálsz azzal segíteni, hogy feljebb tornázkodj magad, de összecsklik könyököd a súlyod alatt. Gyűlölsz, amiért rám vagy szorulva és azzal büntetsz, hogy nem nézel rám. Én meg azzal állok bosszút, hogy úgy tesz, mintha nem venném észre, mit művelsz. Egyetlen szó nélkül, mogorván, magadba temetkezve nyeled a kanál tartalmát. Izzadt és keserű az arcod. Nehezen veszed a levegőt, hamar elfáradsz. Egyetlen legyintésre futja csak az erődből. Szar az íze. Legszívesebben rád borítanám az egésztestet, de csak az ágy alá dugott cipőd nézem. Kikopott belőle a barna frottírbélés. Mind a ketten ugyanott taposunk csámpásra a sarkát.

Miután összekaparom az aljáról a maradékot, az éjjeli szekrényedre állítom a tányért. Barátságatlanul nézzük egymást. Hol voltál? Két napig semmit sem hallottam felőled. Ugyanaz a szemrehányás van a hangodban, mint mindennel kapcsolatosan. Tehetetlenül állok az ágyad mellett, kényelmetlen az egész. Nem válaszolok, a lábammal igazgatom a cipőd.

Ötpercenként felnyög az ágyszomszédod, aztán bejön az ügyeletes nővér, hogy csak reggelre lesz meg a laboreredmény, addig maradjon az infúzió meg a fájdalomcsillapító. Megkönnyebbülök, amikor kifogysz a témákból, és cihelődni kezdhettek. Nincs jó pillanat az indulásra. Már attól szorongani kezdek, hogy az indulás szándékával is megbánhatlak.

Megfogod a kezem, felpuhulnak a vonásaid, szelíd és érzelmes lesz a tekinteted. Félrebillent fejjel keresed a szemem. Meggyötört, de elégedett a hangod, amikor azt monddod, hogy végső soron örülsz, hogy végre túl lehetsz az élet nagy kérdésein, és a végére sikerült megbékélned magaddal. Kihallom a hazugságot a hangodból, de ez is jobb, mintha csak

hallgattál volna. Letörlöm a szádat, a lázlap melletti rácsszakaszra akasztom a konyharuhát. Tekinteted kerülve megigazítok néhány dolgot a kisasztalon, aztán megszorítom a tűszúrásoktól véraláfutásos kezed. Ne menj még kisciam, olyan rövid volt ez a kis idő, alig örültünk egymásnak.

Nincs másik pizzamád, a levesfoltosban hagylak magadra. Kóválygok a kimerültségtől. Örülök, hogy anélkül járt le a látogatási idő, hogy valami miatt cirkuszt rendeztél volna. Enni sem állok meg hazafelé. Hagyom, hogy az egyik pokolból a másikba rángasson a távolsági busz.

Nem akartam részvétet érezni irántad.

Könnyen lejön a festék az ablak keretéről, ha megvakarom. Apró, éles kis lapok szorulnak a körmöm alá.

Várom, hogy feltűnjenek a platós ZIL-ek az erőmű előtti körforgalomban. Mindig ugyanonnan jönnek. A Szabadság út magasságában fordulnak rá a földes bekötő útról a betonútra, aztán pár száz méter részeg dülöngélés után bevesznek pár rosszul kitalált kanyart, és újra eltűnnek a Benta híd mögött.

Vastag kötelekkel szorítják le a sofőrök a pályvát, de így is kifújja alóluk a menetszél a szemetet. Slendrián az egész szemétszállítás, de senkinek sincs kedve tiltakozni ellene. Szerinted is csak akkor lesz majd ebben változás, ha megtelik majd a homokbánya meddőhányója, és máshova kell szállítaniuk a jelzés nélküli teherautóknak a városi szemetet. Addig marad minden a régiben.

Becsukom és nekinyomom a homlokom a forgalomtól remegő ablaküvegnek. Szeretem, ahogy kiszabadul a hengerek és dugattyúk dübörgése a motorháztető alól, áthatol az út felett reszkető forró levegőn, és megremegteti a ház válaszfalait, cserepeit, vibrál és lüktet a fejbőrömmön, csiklandozza a végtelenségig érzékeny dobhártyám. Pár percig bírom csak, aztán el kell emelnem a fejem. Nem nyúlok a fülemhez, megvárom, amíg magától áll ki belőle a viszketés. Rohadt egy érzés, mégis jó.

Hat-nyolc teherautó érkezik még az Erőmű felől, aztán mintha elvágták volna, minden elcsendesül. Én is becsukom az ablakot, eléggé kiszellőzött már a szoba. Ma sem számítok semmi jóra. ■ ■ ■

■ **Mezei Márk** (1972): kommunikációs szakember, első regénye *Utolsó szombat* címmel a 2018-as Ünnepi Könyvhétre jelent meg a Kalligram Kiadónál.